

آموزش پرورش شترمرغ

سودآوری شترمرغ چهار برابر گاو! آموزش پرورش شترمرغ

منشأ پیدایش شترمرغ در آفریقا است و این پرنده در اواخر دهه ۱۸۰۰ و اخیراً در دهه ۱۹۰۰ به اروپا ، خاورمیانه ، آسیا ، استرالیا و آمریکا برده شده است . در اصل محصول قابل توجه شترمرغ پر آن بوده ، اما امروزه چرم با ارزش ترین محصول آن می باشد . عواملان صنعت شترمرغ در تمام این کشور ها از زیر گونه های شترمرغ بومی به عنوان گله پایه برای تولید مثل استفاده می کنند.

معمولی ترین شتر مرغ دورگه گردن سیاه جنوب آفریقا است که دارای ژن هایی از گردن قرمز شمال آفریقا ، گردن آبی جنوب آفریقا و نیز زیر گونه عربی که در حال حاضر منقرض شده است . چگونگی ساختار و توسعه صنعت شترمرغ در سال ۱۹۹۶ در جمهوری آفریقای جنوبی ، نامیبیا ، زیمباوه ، کنیا ، اتیوپی ، امارات متحده عربی و استرالیا در این سایت مورد بررسی قرار خواهد گرفت . شترمرغ همواره نیروی اندیشه و خلاقیت بشر را از اعصار اولیه تا امروز بر انگیخته است .

از روزگار قدیم گوشت ، پوست ، پر و تخم های این حیوان به منظور تأمین غذا ، لباس ، ابزار و حتی لوازم تزئینی و زیور آلات مورد توجه انسان قرار داشته است . در اسپارت دوران باستان تخم شترمرغی به نمایش گذاشته شده است .

در آفریقای غربی اعتقادی وجود دارد که بر اساس آن تخم شترمرغ را دارای قدرت جادویی می دانند که از خانه ها در برابر صاعقه محافظت میکند . مصریان ، یونانیان و رومیان باستان به شکار شترمرغ می پرداختند . و علاوه بر استفاده از گوشت ، پوست و پر آنها ، این پرندگان را رام می کردند و نگاه می داشتند .

اقلیم :

شترمرغ ها در کلیه اقلیم ها قابل زیست و نگهداری اند، از اقلیم های بسیار سرد مانند آلاسکا تا گرم و خشک مانند صحرای افریقا. اما هرچه به سمت اقلیم گرم و خشک پیش برویم کیفیت و کمیت محصولات تولیدی بهتر خواهد شد. تنها اقلیمی که برای پرورش شترمرغ توصیه نمی شود (علی رغم آنکه در این اقلیم نیز تولید خود را ادامه می دهد) اقلیم گرم و مرطوب (مناطق شرعی) است زیرا تاثیر منفی بر تولید آن می گذارد.

روشهای پرورش:

۱ - باز ۲- نیمه باز ۲ - بسته

روش باز:

نیاز به زمینی بزرگ به وسعت ۴۰ هکتار است. غیر از هزینه خرید پرندگان که در تمام روشها معمول است، زمین مهم ترین نیاز عمده این روش است. شترمرغها تا حد امکان نزدیک زیستگاه طبیعی شان با حداقل دخالت انسان نگهداری شده و پرورش می یابند. مزیت اصلی روش باز، کاهش قابل توجه هزینه نگهداری شترمرغ های بالغ به مقدار زیاد است. همچنین در صورتی که شترمرغ ها خود تخمهایشان را جوجه کشی کنند، هزینه ای برای این کار صرف نشده و در نتیجه هزینه های تولید بسیار پایین خواهند بود. از معایب این روش عدم کنترل و شناسایی شترمرغ ها و تخمهای تولیدی است. میزان مرگ و میر و تلفات به ویژه در میان جوجه ها به دلیل شکار آنها توسط حیوانات شکارچی بالاست. ضمناً گرفتن شترمرغ ها بسیار مشکل و پرهزینه است.

روش نیمه باز :

محدوده مورد نیاز برای این روش از ۲۰ تا ۶۰ هکتار متغیر است. شترمرغها در چراگاههای نسبتاً کوچک یا اراضی تقریباً ۸ تا ۱۲ هکتاری نگهداری می شوند. آنها توانایی گردش آزاد در محدوده ای معین را داشته و لذا بخشی از احتیاجات تغذیه ای آنها از این طریق تامین می شود. محل های خوراک دادن باید نزدیک حصارکشی دور چراگاه ایجاد شوند تا قابلیت دسترسی به غذا افزایش و اضطراب ناشی از ورود مکرر افراد به داخل چراگاه کاهش یابد.

روش بسته :

محوطه مورد نیاز برای این روش به طور معمول کمتر از ۲۰ هکتار است که به چراگاههای کوچکی هر یک به وسعت ۱-۲ هکتار تقسیم شده است. این روش به علت نیاز کم به زمین مطلوب است.

رفتارشناسی:

در محیط طبیعی شترمرغ در خارج از فصل تولید مثل گونه ای اجتماعی است و گروههایی از جنس و سنین مختلف را بویژه پیرامون چالابها تشکیل می دهد. در این محیط ها شترمرغ با

انواع گوناگون حیوانات روبروست و معمولاً از برخورد نزدیک با سایر حیوانات پرهیز می کند و کمتر رفتار خشن نسبت به آنها ابراز داشته و در ۷۵ درصد از موارد با چشم پوشی یا تحمل، با سایر حیوانات برخورد می کند.

طبق تحقیقات انجام شده رفتار تمیز کردن پرو بال در طول صبح بیشتر از بعد از ظهر بوده برعکس حمام خاک در صبح خیلی کم انجام می شود اما در طول بعد از ظهر بتدریج بیشتر شده و هنگام غروب به حداکثر می رسد.

رفتار رقص والتس که توسط شترمرغ ها ی در اسارت نیز اجرا می شود بیشتر هنگام خلاصی شترمرغ ها از ترس یا مدت کوتاهی پس از خروج آنها از محل نگهداری شبانه صورت می گیرد.

هنگام خواب، شترمرغ های بالغ مایلند سرشان را بالا نگهدارند در حالیکه جوجه های جوان دوست دارند در وضعیت دمر بخوابند.

جوجه های پرورش یافته توسط شترمرغ های دایه، رفتارهای غیرعادی مثل خوردن چوب از خود نشان نمی دهند. از جمله رفتارهای ناشی از خوراک دادن غلط جوجه ها و واکنش در برابر عوامل محیطی خاص که عمدتاً شرایط زیر حد مطلوب پرورش است، می توان به نوک زدن به پنجه و سر و نیز پرکندن با منقار اشاره کرد.

طبق بررسی انجام شده جوجه ها به محرک سبز ۱۰ برابر بیش از محرک سفید نوک می زنند. مدفوع خواری هم در حالت وحش و هم در اسارت در جوجه ها مشاهده شده است

تغذیه :

هزینه غذا ۶۰% تا ۷۰% کل هزینه پرورش شترمرغ را تشکیل می دهد بنابراین درک آن در ابتدای آغاز به کار پرورش شترمرغ بسیار مهم است. متأسفانه پرورش دهندگان قدیمی و جدید حداقل آگاهی را از این موضوع دارند .

نخست بعد اقتصادی را در نظر می گیریم. هزینه غذا به خودی خود مهم نیست بلکه تفاوت موجود در درآمد پرند های پروار شده و هزینه تولید آن ها اهمیت دارد. علاوه بر محاسبه هزینه تخم، جوجه، پرند آماده کشتار که همه فاکتورهای مهمی هستند، محاسبه افزایش در آمد حاصله از تولید بالاتر (تعداد تخم، تعداد جوجه، کیلوگرم گوشت تولیدی و پوست بزرگتر) نیز اهمیت دارد. بنابراین بسیاری از مردم بدون بررسی قابلیت در تولید گزینه های مختلف و استنتاج از اینکه تغذیه بهتر موجب کاهش ضرر ناشی از عدم باروری، مشکلات جوجه در آوری و تلفات جوجه ها می شود، به دام ((کاهش)) هزینه های غذا گرفتار می شوند. یک جیره خوب باید دارای موارد زیر باشد .

علوفه نظیر یونجه برای تأمین فیبر با کیفیت

غلات نظیر ذرت برای تأمین انرژی

منبع پروتئینی نظیر سویا ی بدون پوسته

مواد معدنی پر مصرف و کم مصرف

ویتامین ها

سایر افزودنیها نظیر اسیدهای آمینه و مخمر

تحقیقات گسترده ای توسط blue mountain در زمینه اجزای یک جیره خوب انجام شده است. سری به سایت <http://www.blue-mountain.net> بزنید. به عنوان مثال برای الیاف یونجه که دارای سطوح مختلف پروتئین است، توصیه می شود که یونجه حداقل ۱۸ درصد ترکیب جیره آماده را تشکیل دهد. یونجه مرغوب تر ویژگیهای مطلوب تر زیادی نظیر قابلیت هضم بهتر، ویتامین و مواد معدنی بیشتر دارد .

در مورد ذرت، باید بسیار تلاش کنید تا از ذرت دارای ۸ درصد پروتئین استفاده کنید و نه از ذرت ۶ درصد که دارای کیفیت پایینی است. سویا معمولاً بین ۴۴ تا ۴۷ درصد پروتئین دارد که

سویا با پوسته حاوی ۴۴ درصد پروتئین است. همچنین ما به سویا به عنوان منبع پروتئین نگاه کرده و ۴۷ درصد را توصیه می کنیم .
ویتامین ها و مواد معدنی، غنای جیره هستند. در اینجا علاوه بر مقدار، شکل ارائه آن در ترکیب با یکدیگر نیز مهم است تا شترمرغ ها بتوانند حد اکثر استفاده را از آنها ببرند.
کلسیمی که به یک شکل خاص وجود دارد ممکن است برای شترمرغ ها غیر قابل هضم بوده و از این رو تعادل آن با فسفر به هم خورده و مشکلات جدیدی ایجاد نماید. در سایه توجه به تغذیه به همراه مدیریت خوب، مدیریت صحیح مزرعه و اصلاح نژاد است که پرنده های آماده کشتار برخلاف معمول تولید ۳۰ - ۲۵ کیلوگرم در استرالیا، در آفریقای جنوبی بیش از ۴۵ کیلوگرم گوشت تولید می کنند

از یک روزگی تا سه ماهگی:

جوجه شترمرغ می تواند از باقیمانده کیسه زرده برای مدت ۷ تا ۱۰ روز ابتدای زندگی اش تغذیه کند. اطمینان از اینکه جوجه شترمرغ ها آب مصرف می کنند، اهمیت دارد. در غیر اینصورت ممکن است نیاز به افزایش شدت نور یا تغییر درجه حرارت سالن باشد.
توصیه می شود که خوراک مصرفی جوجه ها در ابتدا به شکل خرد شده باشد و اگر از روش پرورش روی کف سالن استفاده می شود، طی هفته اول خوراک روی روزنامه یا کارتن های تخم مرغ ریخته شده و پس از آن می توان دانخوریها را وارد سالن کرد.
برای جلوگیری از اشکالات پا و اختلالات اسکلتی باید رشد اولیه شترمرغ ها کنترل شود. محدود کردن مقدار انرژی خوراک بین ۹ و ۱۰ مگا ژول انرژی متابولیسمی در کیلوگرم معمولاً برای کنترل رشد کافی است.

با وجودیکه شترمرغ ها توانایی هضم الیاف بیشتری نسبت به سایر پرندگان اهلی دارند (به دلیل تخمیر در روده بزرگ) ولی تنها پس از رسیدن به سن معینی توانایی انجام این کار را بدست می آورند. لذا بهتر است طی چند هفته اول زندگی جوجه ها جیره هایی با بیش از ۵٪ الیاف خام به آنها داده نشود. ضمناً توانایی جوجه ها برای هضم چربی در اوایل زندگی کاملاً پایین است. از اینرو نباید بیش از ۵٪ چربی به آنها داده شود.

از ۳ ماهگی تا یکسالگی:

احتیاجات تغذیه ای پرندگان با افزایش سن آنها تغییر می کند. لذا انرژی و الیاف خام افزایش و مقدار پروتئین خوراک کاهش می یابد. باید الیاف جیره را در چهار تا پنج ماهگی به حدود ۱۱- ۱۰ درصد افزایش داد. ضریب انرژی زایی خوراک باید به حدود ۱۰/۵ - ۱۰ مگا ژول انرژی متابولیسمی بر کیلوگرم افزایش یابد. مقدار پروتئین خام نیز باید به تدریج به حدود ۲۰-۱۸ درصد کاهش یابد. تعادل بین غلظت های کلسیم و فسفر قابل دسترس باید به نسبت ۱: ۲ - ۱/۸ حفظ شود. همچنین خوراک دادن باید به صورت آزاد انجام شود.

دوره پرواری:

چنانچه شترمرغ ها فقط برای گوشت و چرم پرورش یابند، می توان نرها را جداگانه پرورش داد زیرا آنها سریعتر رشد کرده، نیاز به جیره های با پروتئین بالاتر داشته و به عنوان تبدیل کننده های خوراک برای یک دوره طولانی تر نسبت به ماده ها از کارایی بیشتری برخوردارند. ضریب تبدیل ماده ها زودتر خراب شده و لذا مجبورند در وزن پایین تری نسبت به ماده ها روانه بازار شوند.

از یکسالگی تا تولید مثل:

نگهداری شترمرغ ها در شرایط ایده آل بسیار مهم است. چاقی یکی از مشکلات عمده ای است که در محدوده سن یکسالگی و شروع تولید مثل بوجود می آید. همچنین گرسنگی کشیدن یا تغذیه کمتر از حد لازم، بلوغ جنسی را به تاخیر انداخته و منجر به عملکرد ضعیف

در طول تولید مثل می شود. ترکیبی از روشهای محدودیت های کمی و کیفی خوراک مناسبترین روش می باشد. جیره ای متعادل با ویتامینها و مواد معدنی لازم که ضمناً پروتئین و انرژی آن در سطح پایینی باشد قابل قبول است. الیاف جیره می تواند تا ۱۵% افزایش یابد. به شترمرغ ها باید روزانه ۱/۵ کیلوگرم جیره داد. در هوای سرد دادن تغذیه با یک منبع غنی پرانرژی (مانند دانه سویای پرچرب) توصیه می شود.

فصل تولید مثل:

از سن ۱۸ ماهگی باید به شترمرغ ها جیره مولد داده شود که باید دارای انرژی و پروتئین سطح بالا پی بوده و از لحاظ الیاف در سطح پایینی قرار داشته باشد. گرچه مقداری از الیاف جیره می تواند توسط شترمرغ به انرژی تبدیل شود ولی آنها طی فصل تولید مثل نیازمند منبع سهل الوصول تری از انرژی می باشند. بعلاوه ۲۰% تخم شترمرغ را پوسته تشکیل می دهد که کلسیم جزء اصلی آن است. در نتیجه ضروری است که سطوح کلسیم و فسفر قابل دسترس در شروع تولید مثل یا در ۱۸ ماهگی افزایش داده شوند. در غیر این صورت تخم گذاری با مانع روبرو شده یا تولید تخم، نطفه داری و میزان جوجه درآوری آن کاهش می یابند و نیز اشکالاتی در تشکیل پوسته تخم ایجاد شده و یا تخم های بدون پوسته تولید می شوند.

آب:

پرندگان در طول شبانه روز به آب نیاز دارند. این موضوع را باید در طراحی لانه ها در نظر داشته باشید که احتمالاً تأمین آب، هزینه ای را به شما تحمیل خواهد کرد. در آب و هوای سرد، ممکن است نیاز به نصب آبگرمکن هایی باشد تا دمای آب را برای همه پرنده ها در ۲۰ درجه سانتیگراد ثابت نگه دارد و صرفاً یخ نزدن آب کافی نیست . شترمرغ ها علاقه به نوشیدن آب در حین غذا خوردن دارند که این عمل موجب کثیف شدن سریع آب می شود و بنابراین باید به طور منظم آب تمیز در اختیارشان قرار گیرد. پرنده ها نیاز مداوم به آب دارند و همین بر مصرف غذای خشک تأثیر می گذارد. آب بسیار سرد یا گرم مصرف آب را تحت تأثیر قرار داده و اغلب موجب کاهش مصرف غذا می شود

تولید مثل:

شترمرغ وحشی در ۴ تا ۵ سالگی از نظر جنسی بالغ شده در حالیکه شترمرغ اهلی در ۲ تا ۳ سالگی و ماده نیز کمی زودتر از نر بالغ می شود. بعضی شترمرغ های اهلی ممکن است اولین فصل تولید مثل خود را در ۱۸ ماهگی شروع کنند.

شترمرغ های نر هنگام بلوغ پرو بال سیاه و سفید دارند. ماده ها و شترمرغ های نابالغ دارای پرو بال قهوه ای مایل به خاکستری تیره می باشند. جنسیت نرو ماده را حدود هفت تا هشت ماهگی می توان هنگام دفع ادرار یا مدفوع تعیین کرد زیرا آلت در این مواقع بیرون می آید. بر خلاف سایر پرندگان، شترمرغ نر دارای آلت است و دفع ادرار و مدفوع از هم جداست. تفاوت کامل بین دو جنس حدود دوسالگی حاصل می شود. نر فرآیند لانه سازی را قبل از جفت گیری شروع می کند. لانه می تواند در هر کجای چراگاه تولید مثلی واقع شود. مزرعه دار برای پوشاندن لانه می تواند یک سایبان با سقف شیب دار بسازد. این سایبان باید ابعادی حدود ۳ × ۳ متر با ارتفاع ۳ متر بوده و دو انتهای آن به سمت شمال و جنوب باز باشد. با این وجود بعضی شترمرغ ها ممکن است آنرا نپذیرفته و در عوض لانه های ساده خود را ترجیح دهند.

رفتار جفت گیری: نرها می توانند با چند ماده جفت گیری کنند. شترمرغ های اهلی به صوب جفتی یا سه تایی (تریو) برای تولید مثل نگهداری می شوند.

تخمگذاری:

ماده مدت کوتاهی پس از جفتگیری تخمگذاری را شروع می کند. اولین تخم بارور تقریباً ۱۰ تا

۱۴ روز پس از اولین جفت گیری گذاشته می شود. از آن پس و تقریباً بدون استثناء تخمها یک روز در میان بصورت کلاچ های ۲۰ تا ۲۴ تایی تولید می شوند. بین دو کلاچ یک وقفه ۷ تا ۱۰ روزه وجود دارد. ماده های پرتولید، در طول فصل تولید مثل بین ۸۰ تا ۱۰۰ تخم می گذارند.

شترمرغ:

شترمرغ بزرگترین تخم را در میان پرندگان تولید می کند ولی تخم آن نسبت به جثه اش کوچکترین تخمه است. به طور متوسط تخم شترمرغ ۱۷-۱۹ سانتیمتر پهنا و تا ۱۹۰۰ گرم وزن دارد.

نسبت نر به ماده:

گرچه نسبت نر به ماده (۱:۱) در ابتدا برای کسب بالاترین میزان باروری ایده آل بنظر می رسد ولی به لحاظ سازگاری ممکن است نشانه ای از وجود مشکل باشد. وجود جفت های ناسازگار مشکلی است که گاهی اوقات هنگامی که به شترمرغ ها اجازه داده می شود جفتشان را انتخاب کنند رخ می دهد. با این وجود، از آنجا که اینگونه انتخاب طبیعی جفتها به طور معمول در مزارع تجاری ممکن نیست، تولید کننده باید نسبت به عملکرد و سازگاری آنها به حد کافی دقت نماید. نسبتهای نر به ماده از ۱:۲ تا ۱:۴ به لحاظ باروری مناسب است. نسبت بیشتر از ۱:۴ به این علت که نر ممکن است توانایی جفت گیری با تمام ماده ها را نداشته باشد تولید تخم های غیربارور را افزایش می دهد.

جوجه کشی:

تخمهای جوجه کشی اغلب برای مدتی قبل از جوجه کشی جمع آوری و نگهداری می شوند. این روشی معمول در مزارع است تا تخمها به تعداد کافی برای پرکردن دستگاه برسند. حمل دستی ناملایم تخم های جوجه کشی می تواند ساختار ظریف داخلی آنها را به هم زده و باعث عدم تبدیل آن به جنین گردد.

اصول جمع آوری تخم ها:

- از ظروف تمیز (معمولاً جعبه های مخصوص فوم دار) برای جمع آوری استفاده می شود. - از پاک کردن تخم ها با پارچه مرطوب پرهیز شده زیرا این کار سریعترین راه برای آلوده شده آنهاست. از کاغذ سمباده نازک و خشک برای پاک کردن لکه های بزرگ کثافات استفاده می شود. - هنگام شستشوی تخمها بدقت دستورالعمل مربوط به غلظت ماده ضدعفونی رعایت شود. - استفاده از نور ماوراء بنفش (در دامنه ۳۰۰-۲۰۰ نانومتر) به عنوان یک روش میکروپ کشی موثر توصیه می شود. - باید تخمها را به تدریج قبل از بسته بندی برای ذخیره سازی خنک نمود.

مدت زمان ذخیره سازی تخمها:

زمان ذخیره سازی (روز)	درجه حرارت (سانتیگراد)	رطوبت نسبی (درصد)
۱۸-۳		۷۵-۸۰
۱۶-۷		۷۵-۸۰
بیش از ۱۵		۷۵-۸۰

درجه حرارت

در دستگاههای جوجه کشی که هوا با مکش بیرون کشیده می شود با توزیع حرارت یکسان پیرامون تخمها، درجه حرارت بهینه بوضوح نزدیک مرکز دستگاه بین ۳۵/۹ و ۳۶/۵ درجه سانتیگراد می باشد. در این محدوده حرارتی جنین به طور صحیح نمو خواهد کرد. هنگامی که جنین شروع به تولید گرما می نماید درجه حرارت را می توان ۰/۷ درجه سانتیگراد کاهش داد

(تقریباً ۴ روز قبل از تفریح). برای مدت طولانی به واسطه شباهت با شرایط جوجه کشی طبیعی اینطور فرض می شد که نتایج جوجه کشی مصنوعی خوب به وجود یک گرادیان درجه حرارت که از سطح افقی به سطح زیرین تخمها افزایش می یابد بستگی دارد. برای مدتی این ایده اثر زیادی بر طراحی ماشین های جوجه کشی با هوای ساکن داشت اما به واسطه عملکرد ماشین های جوجه کشی با مکش هوا نشان داده شد که این موضوع پایه و اساس محکمی ندارد .

رطوبت در طول جوجه کشی :

رطوبت برای نمو جنین بطور صحیح و تبدیل آن به جوجه ای به اندازه طبیعی از اهمیت زیادی برخوردار است. برای وقوع این امر، آب تخم به میزان معین باید تبخیر شود (۱۳ تا ۱۵ درصد وزن تخم تا روز ۲۸ جوجه کشی) . یک تخم با وزن ۱۵۰۰ گرم در روز صفر باید بطور متوسط تا روز ۲۸ جوجه کشی ۲۱۰ گرم وزن را از دست بدهد (۲۸/۷ گرم در هفته). برای کنترل نسبی تبخیر از تخم مقدار رطوبت در هوای پیرامون تخم باید کنترل شود زیرا تعیین کننده میزان تبخیر از تخم می باشد. معمولاً درصد تفریح بالا در شترمرغ با رطوبت نسبی ۲۵-۱۵ درصد در ۲۶ درجه سانتیگراد به دست می آید .

تهویه

تهویه و جابجایی ضعیف هوا در داخل ماشین جوجه کشی ممکن است منجر به توزیع نابرابر حرارت ، رطوبت و یک سطح گشوده دی اکسید کربن و میزان ناکافی اکسیژن همراه با جوجه درآوری پایین شود. نمو جنین بطور عادی با سطح اکسیژن تا ۱۸ درصد سازگار است. غلظت بالای دی اکسید کربن درون ماشین جوجه کشی صدمه زیادی به جوجه درآوری می زند.

وضعیت تخم و چرخش آن:

در شرایط جوجه کشی مصنوعی باید طوری نگهداری شوند که انتهای بزرگ به سمت بالا باشد. چرخش دستی سه بار در روز انجام شود(و در صورت امکان به دفعات بیشتر، اما همیشه دفعات چرخش باید اعداد فرد باشند مثلاً ۵ ، ۷ ، ۹ و غیره) یا اگر چرخش بصورت مکانیکی انجام می گیرد هر یک تا دو ساعت یکبار چرخانده شود. چرخش تخم باید در روز ۲۸ جوجه کشی متوقف شود سپس تخم ها به سینی های تفریح منتقل می شوند.

تفریح:

معمولاً در روز ۲۸ جوجه کشی به دستگاه تفریح منتقل می شوند. جوجه طی ۲۴ ساعت آخر جوجه کشی کیسه زرده را جذب می کند که این کیسه به عنوان یک ذخیره غذا پس از تفریح برای چند روز اول زندگی عمل می کند. فرایند تفریح هنگامی آغاز می شود که جوجه به وسیله عمل انعکاس سرش را تکان می دهد، راهش را از طریق آلانتویز باز کرده و برای اولین بار شروع به تنفس ریوی می نماید. این فرایند، شکستن پوسته از داخل نامیده می شود و منقار جوجه را می توان با عمل کندلینگ درون اتاقک هوایی مشاهده نمود. اولین گام در شکستن تخم به عنوان شکستن پوسته خارجی شناخته می شود. در این موقع رطوبت باید ۳ تا ۵ درصد افزایش یابد تا اینکه جوجه بتواند به سادگی داخل تخم بچرخد. جوجه های تفریح شده باید قبل از خروج از دستگاه تفریح تا خشک شدن کامل داخل آن باقی بمانند که برای این منظور معمولاً ۲۴ ساعت کافی خواهد بود.

کشتار و فراوری محصولات :

یکی از مهمترین بخش های پرورش صنعتی شترمرغ کشتارگاه است. کشتارگاه شترمرغ باید با استانداردهای سطح بالا ساخته شود و با دقت ترین مقدرات بهداشتی اداره شود. این کار نه تنها عملکرد آنها بالاتر خواهد برد بلکه تعداد و محدوده بازارهای قابل دسترس را برای صاحب کشتارگاه افزایش می دهد. کشتارگاه شامل محل نگهداری شترمرغ زنده، محل های مجزا برای کشتار، پرکنی، پوست کنی، خارج کردن امعاء و احشاء، جدا کردن گوشت از

استخوان، خنک کردن، بسته بندی، انجماد و ارسال گوشت می باشد. شترمرغ ها بسته به مدیریت و سرعت رشد بین ۱۰ و ۱۴ ماهگی برای کشتار آماده اند. پس از مراحل ذبح شترمرغ، لاشه در درجه حرارت ۱ درجه سانتیگراد در چیلر سرد می شود. طول مدت سرد کردن از چند ساعت تا ۲۴ ساعت متغیر است. استخوان جدا شده و گوشت به قطعات مختلف درجه بندی می شود. گوشت معمولاً در خلاء و در بسته های ۲ کیلوگرمی بسته بندی شده و یا به صورت تازه به بازار ارسال شود یا اینکه به یک سردخانه برای نگهداری در دمای ۲۰- درجه سانتیگراد منتقل می شود.

عمل آوری پوست :

دلیل اصلی برای عمل آوری پوست حفظ ساختار ظریف آن است تا بتوان قبل از دباغی پوست را با حفظ حالت طبیعی نگهداری نمود. نمک سود کردن مرطوب یک روش عمل آوری است.

درجه بندی :

چند درجه در ارزیابی پوست های نمک سود در نظر گرفته می شوند. این درجات معمولاً بین ۴ تا ۵ متغیراند که آخرین درجه شامل حذفی هاست. با ارزش ترین پوست ها (درجه ۱) کیفیت ممتازی دارند و شامل پوست هایی اند که تازه بوده، به خوبی عمل آوری شده، دارای اندازه ای کامل و خطوط برش درستی می باشند. آنها هیچ آثاری از گوشت، چربی یا لخته های خون (روی سطح زیرین) نداشته و فاقد هرگونه فولیکولهای پرصدمه دیده، بریدگی، سوراخ و یا هرگونه نواقص دیگر می باشند. سپس بر حسب تعداد و وضعیت نواقص، پوست ها از درجه ۲ تا حذفی درجه بندی می شوند.

گوشت :

شترمرغ ها گوشت قرمزی تولید می کنند که از لحاظ مزه و بافت (بسته به سن کشتار) شبیه به گوشت گوساله و گاو است. پروتئین این گوشت بالاست ولی چربی آن در سطح پائینی قرار دارد. ارزش تغذیه ای گوشت شترمرغ

در هر ۱۰۰ گرم مرغ گاو	شتر مرغ
چربی ۳,۶ گرم ۱۶,۳ گرم	۲ گرم
کلسترول ۸۵ میلیگرم ۸۴ میلیگرم	۵۸ میلیگرم
انرژی ۱۸۵ کیلوکالری ۲۵۶ کیلوکالری	۱۱۴ کیلوکالری
پروتئین ۲۱,۴ گرم ۲۰ گرم	۲۱.۹ گرم
کلسیم ۱۳ میلیگرم ۹ میلیگرم	۵.۲ میلیگرم

بررسی ها کاملاً نشان می دهند که گوشت شترمرغ از نقطه نظر سلامت بسیار بهتر از سایر انواع گوشت است زیرا محتوی مقدار خیلی کمتری چربی و کلسترول می باشد. یک جنبه خاص گوشت شترمرغ بالا بودن پروتئین و پائین بودن چربی آن است. این ویژگی آن را برای فرآوری بیشتر به محصولات گوشتی خواه به تنهایی یا در ترکیب با سایر انواع گوشت بسیار مناسب می سازد. گوشت شترمرغ در حال حاضر به اشکال مختلفی به بازار عرضه می شود از جمله: پاته ، بیکن ، پاستارمی ، فرانکفورتر ، همبرگر، دودی ، سرخ شده ، تکه های گوشت تازه و استیک.

بازاریابی فرآورده های گوشتی

مشکل گوشت این است که در حالت تازه یک فرآورده فاسد شدنی است. گوشت شترمرغ باید هر چه سریعتر به فروش برسد و در صورتی که در خلا بسته بندی شود دوره نگهداری آن ۲۱ روز است. در صورت انجماد، گوشت را می توان تا یک سال نگهداری کرد

گرد آوری مطالب: مختار خسروی

CONFIDENTIAL